

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 258/08-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. júna 2008 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. R. B. – E., B., zastúpeného advokátom JUDr. J. R., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 27 Cb 24/94 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. R. B. – E., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. novembra 2007 doručená sťažnosť JUDr. R. B. – E., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 27 Cb 24/94 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že:

«Dňa 07. 02. 1994 podala obchodná spoločnosť S., a. s., B. ako navrhovateľ proti odporcovi - „Fa E., B.“ na vtedajší Mestský súd v Bratislave (teraz Krajský súd v Bratislave) návrh na vymáhanie peňažnej pohľadávky vo výške 154.848.333,- Sk s príslušenstvom. Konanie o tomto návrhu bolo vedené pod spis. zn. 27 Cb 24/94. V priebehu konania súd viackrát vyzýval navrhovateľa na upresnenie obchodného mena odporcu, nakoniec sa uspokojil, i keď nesprávne, s označením JUDr. R. B. – E. s poukazom na nižšie uvedené skutočnosti. (...)

Sťažovateľ je fyzická osoba podnikateľ, ktorému živnostenské oprávnenie vzniklo dňa 02. 02. 1993. Pod obchodným menom E. podnikal otec sťažovateľa M. B., ktorému oprávnenie na podnikanie vzniklo dňa 07. 05. 1990, teda ešte podľa vtedy účinného Hospodárskeho zákonníka. Miestom podnikania bola podľa výpisu z obchodného registra B.. M. B. zomrel dňa ... a konanie o dedičstve po ňom sa skončilo dňa 14. 05. 1992.

Podľa § 13 ods.4 Živnostenského zákona č. 455/1991 Zb. v znení účinnom v tom čase, ak dedičia nezískajú do šiestich mesiacov od skončenia konania o dedičstve vlastné živnostenské oprávnenie, nemôžu ďalej živnosť prevádzkovať. JUDr. R. B. získal živnostenské oprávnenie až 02. 02. 1994, teda po tejto zákonnej lehote.

Z uvedeného vyplýva, že údaje zapísané v obchodnom registri sú chybné a zmätočné, nakoľko JUDr. R. B. pod obchodným menom JUDr. R. B. – E. nepokračuje v podnikaní svojho otca M. B. pod obchodným menom E.. Taktiež identifikačné číslo pôvodného odporcu bolo iné a sťažovateľa, čo však z výpisu z obchodného registra sťažovateľa nevyplýva. Na tieto skutočnosti súd vôbec nebral ohľad. Spôsobil tak, že účastníkom konania, ktoré trvalo 13 rokov, bol subjekt, ktorý nebol pasívne legitimovaný, resp. nebol správne označený. (...)

Prvé pojednávanie vo veci bolo nariadené až v roku 1997 na termín 15. 04. 1997, ktoré sa však iba odročilo. Tohto sa sťažovateľ nezúčastnil vzhľadom na vyššie uvedené.

Dňa 29. 11. 2000 bol súdu doručený návrh na zámenu účastníka konania na strane navrhovateľa. Na miesto dovtedajšieho navrhovateľa mala vstúpiť do konania spoločnosť A. a. s.

Dňa 07. 11. 2002 nazrel do súdneho spisu Mgr. G. podľa založenej plnej moci splnomocnenec spoločnosti V. s. r. o. Táto spoločnosť nikdy nebola účastníkom konania a ani v spise nie je založený súhlas sudcu s nazretím do spisu ako to predpokladá § 44 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov (OSP).

Dňa 19. 05. 2003 bol súdu doručený návrh na zámenu účastníka konania na strane navrhovateľa. Na miesto navrhovateľa mala vstúpiť do konania spoločnosť V. s. r. o., avšak návrh bol zmätočný, nakoľko označený navrhovateľ A. a. s. ešte nebol účastníkom konania.

Súd vytýčil termín pojednávania na 21. 05. 2003, na ktoré sa nedostavil navrhovateľ. Súd oboznámil prítomných s obsahom spisu a predstúpil sťažovateľ, ktorý namietal svoju pasívnu legitimitáciu, príp. nesprávne označenie odporcu.

Dňa 16. 03. 2005 vydal súd uznesenie č. 27 Cb 24/94-139/140, ktorým pripustil zámenu navrhovateľa A., a. s., za spol. A., a. s. a to i napriek tomu, že v spise už boli založené listiny, ktoré preukazovali, že takéto rozhodnutie bude v rozpore s hmotnoprávnym stavom veci, pretože údajná pohľadávka, ktorá bola predmetom konania, už bola postúpená na iný subjekt. Navyše súd ani nezisťoval, či subjekt vstupujúci do konania na strane navrhovateľa súhlasí so svojím vstupom do konania, ako to predpokladá § 92 ods. 3 OSP.

Dňa 19. 04. 2005 podal sťažovateľ proti uvedenému uzneseniu odvolanie, ktorému odvolací súd vyhovel uznesením č. 2 Obo 186/2005 zo dňa 26. 07. 2005, keď napadnuté uznesenie zrušil a vrátil vec prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

V rámci informatívneho výsluchu, ktorý sa konal dňa 26. 04. 2006 sa účastníci dohodli, že sa pokúsia o mimosúdne vyriešenie sporu v lehote troch mesiacov. Na výzvu súdu navrhovateľ dňa 19. 09. 2006 oznámil súdu, že na podanom návrhu v celom rozsahu trvá.

Súd nariadil pojednávanie na termín 23. 01. 2007. Dňa 17. 01. 2007 o 10.00 hod. do spisu nazrel JUDr. J. R., ktorý súčasne založil do spisu plnú moc na zastupovanie v konaní, nakoľko sťažovateľ sa zo zdravotných dôvodov už nemohol veci naplno venovať. Navrhovateľ následne v ten istý deň o 12.55 hod. vzal celý návrh späť.

Súd nariadené pojednávanie nezrušil, a tak sa konalo v neprítomnosti navrhovateľa. Súd na pojednávaní uznesením konanie zastavil i napriek tomu, že nemal zistené, či sťažovateľ so späťvzatím súhlasí, taktiež sa nevyporiadal s dvoma podanými návrhmi na zámenu účastníka konania.

Dňa 24. 01. 2007 právny zástupca sťažovateľa predložil súdu vyčíslenie trov právneho zastúpenia. Na žiadosť sťažovateľa do vyčíslenia zahrnul i úkony, ktoré vo veci vykonal sťažovateľ ako advokát osobne, pričom i súd konal a komunikoval s JUDr. B. ako advokátom. Súd dňa 15. 02. 2007 vyzval navrhovateľa na vyjadrenie sa k predloženému vyčísleniu trov právneho zastúpenia sťažovateľa. Ten sa vyjadril podaním zo dňa 08. 03. 2007.

Dňa 08. 03. 2007 bolo právnenému zástupcovi sťažovateľa doručené uznesenie súdu č. 27 Cb 24/94-191, ktorým zastavil konanie a sťažovateľovi nepriznal trovy konania. Súd v odôvodnení uviedol, že sťažovateľ uplatnil náhradu svojich trov právneho zastúpenia vo výške 1.831.059,- Sk podľa vyhlášky MS SR č. 240/1990 Zb., čo však je v rozpore s obsahom spisu a podania sťažovateľa, ktorým predmetné trovy vyčíslil vo výške 6.207.291,- Sk za obdobie 23. 11. 1994 do 23. 01. 2007. Súd teda rozhodol iba o časti uplatnenej náhrady trov právneho zastúpenia sťažovateľa, čo potvrdzuje i dôvodová časť uznesenia, kde súd uvádza, že odporcovi by náhrada trov konania patrila, avšak neuplatnil si ju za obdobie existencie právneho zastúpenia, čo však, ako už bolo uvedené, nebolo pravdou.

Dňa 23. 03. 2007 sťažovateľ podal odvolanie proti uvedenému uzneseniu 27 Cb 24/94-191, na ktoré však Najvyšší súd SR ako odvolací súd napadnuté uznesenie potvrdil uznesením 6 Obo 82/07 zo dňa 13. 09. 2007, ktoré bolo právnenému zástupcovi sťažovateľa doručené dňa 04. 10. 2007. V dôvodovej časti sa uvádza, že úkony právnej služby advokáta JUDr. R. B. v podstate neexistujú a úkony právnej služby poskytnuté advokátom JUDr. J. R. sú neúčelne poskytnuté. (...)

Z uvedeného skutkového stavu vyplývajú nasledovné skutočnosti o porušení základného práva sťažovateľa porušovateľom:

Konanie na Krajskom súde v Bratislave vedené pod spis. zn. 27 Cb 24/94 trvalo od 07. 02. 1994 do 04. 10. 2007, t. j. trinásť rokov a osem mesiacov.

Počas celého konania boli nariadené tri pojednávania, o ktorých sám prvostupňový súd tvrdí, že ani jedno sa nekonalo, to znamená, že vlastne sa počas celého konania ani raz nepojednávalo.

Ani do skončenia konania súd právoplatne nerozhodol o procesných návrhoch navrhovateľa a ďalšieho subjektu na zámenu účastníka konania, pričom do súdneho spisu

neoprávnene nazerali osoby, ktoré neboli účastníkmi konania ani ich splnomocnenými zástupcami, ani im tento úkon nebol povolený sudcom.

Sťažovateľ sa prvého pojednávania nezúčastnil, nakoľko zo samotného návrhu vo veci vyplývalo, že nie je vecne legitimovaný, preto tiež nepovažoval za rozumné urgovať postup v konaní. Avšak súd sa s touto námietkou sťažovateľa nikdy nevysporiadal do dôsledkov, teda sťažovateľ bol 13 rokov účastníkom konania na základe návrhu, ktorý smeroval proti inému subjektu ako sťažovateľovi.

Krajský súd v Bratislave v konaní pod spis. zn. 27 Cb 24/94 porušil sťažovateľovo základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov vyplývajúce z článku 48 ods. 2 Ústavy SR a jeho právo na prejednanie veci v primeranej lehote vyplývajúce z článku 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách, ktorý bol vyhlásený v Zbierke zákonov pod č. 209/1992 Zb., a ktorým je Slovenská republika viazaná.

Zbytočné prietahy v predmetnom konaní boli spôsobené v rokoch 1994 až 2005 takmer úplnou nečinnosťou súdu vo veci samej i ohľadom procesných návrhov účastníkov, a v rokoch 2005 až 2007 konaním súdu, ktoré je nezlučiteľné so zásadou efektívnosti konania. Podľa názoru sťažovateľa v danom prípade nemožno hovoriť o právne alebo skutkovo zložitej veci, ani o tom, že by postup súdu v konaní sťažovali účastníci konania svojím správaním.

Ochrany uvedených práv sa sťažovateľ podľa platného právneho poriadku SR nemôže domáhať na inom orgáne ako na Ústavnom súde SR.

Sťažovateľ podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy SR a podľa § 56 ods. 4 zákona č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov žiada priznať primerané zadosťučinenie vo výške 11.000.000,-Sk (za každý rok takmer úplnej nečinnosti 1.000.000,- Sk) ako náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla v súvislosti s namietanými zbytočnými prietahmi v konaní. Jeho výšku odôvodňuje jednak dĺžkou konania a tým, že jeho značnú časť tvorila takmer úplná nečinnosť súdu. Poukazuje však najmä na predmet konania a jeho význam a vplyv na pokojný život vrátane právnej istoty, ktorých sa mu počas trvania konania nedostávalo. Pokusy rôznych záujmových skupín o využitie skutočnosti, že sa predmetné konanie viedlo, prípadne o manipulácie s údajnou pohľadávkou, podstatné zúženie okruhu podnikateľských možností z dôvodu údajnej zadlženosti, nevynímajúc vplyv konania a všetkých jeho priamych i nepriamych dôsledkov na rodinné prostredie sťažovateľa.

Právomoc Ústavného súdu SR rozhodnúť o tejto sťažnosti zakladá čl. 127 Ústavy SR a ustanovenia šiesteho oddielu II. hlavy III. časti zákona č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti sťažovateľ navrhuje, aby Ústavný súd SR vyniesol tento nález

1. Základné právo sťažovateľa JUDr. R. B. – E. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod spis. zn. 27 Cb 24/94 porušené boli.

2. Sťažovateľovi JUDr. R. B. – E. priznáva finančné zadosťučinenie 11.000.000,- Sk (...), ktoré mu je Krajský súd v Bratislave povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.

3. Sťažovateľovi JUDr. R. B. – E. priznáva náhradu trov konania, ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. J. R., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 27 Cb 24/94.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide

o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

1. Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť (pozri napr. I. ÚS 120/02, I. ÚS 124/04). Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03).

Ústavný súd už rozhodol, že v kontexte ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je v zásade „iným zásahom“ pre počítanie lehoty na včasnosť podania sťažnosti (I. ÚS 161/02, I. ÚS 6/03).

Lehota na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy začala v okolnostiach danej veci plynúť dňom, keď sa sťažovateľ „dozvedel“ o zbytočných prietáchoch, teda o „inom zásahu“ krajského súdu, ktorého označil za účastníka tohto konania. Keďže v napadnutom konaní - ako to sám sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol - „*dňa 08. 03. 2007 bolo právnemu zástupcovi sťažovateľa doručené uznesenie súdu č. 27 Cb 24/94-191, ktorým zastavil konanie (...)*“, sťažovateľ sa o namietaných zbytočných prietáchoch mohol dozvedieť najneskôr v uvedený deň. Pretože predmetná sťažnosť bola podaná na ústavnom súde v čase (26. novembra 2007), keď už uplynula lehota ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ústavný súd sa už nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok uvedených v sťažnosti. Z uvedených dôvodov bolo potrebné sťažnosť posúdiť ako návrh podaný oneskorene.

2. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde

uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02).

Z podania sťažovateľa vyplýva, že napadnuté konanie bolo na krajskom súde skončené 23. januára 2007. Sťažovateľ sa napriek tomu na ústavný súd obrátil so svojou sťažnosťou až podaním z 19. novembra 2007, t. j. v čase, keď porušenie označeného základného práva na súde, ktorý sťažovateľ označil za účastníka konania, už netrvalo a konanie o jeho sťažnosti pred ústavným súdom nebolo spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (mutatis mutandis I. ÚS 6/03).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, a pretože sťažovateľ sa v predmetnej veci domáhal ochrany svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v čase, keď v označenom konaní pred krajským súdom namietané porušenie práva už netrvalo, a teda bola odstránená jeho právna neistota, pripadalo do úvahy odmietnutie predmetnej ústavnej sťažnosti aj pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

3. Okrem uvedeného podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity svojej právomoci podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde v danej veci skúmal, či sú splnené podmienky na konanie pred ním. V nadväznosti na to ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou vyžaduje, aby v prípadoch sťažností podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v ktorých je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v konaní pred všeobecným súdom, sťažovateľ preukázal aj využitie právneho prostriedku,

na uplatnenie ktorého má sťažovateľ právo podľa § 17 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej správe súdov“) v spojení s § 6 zákona č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch a sudcoch“), t. j. podanie sťažnosti na prietahy v konaní predsedovi prvostupňového súdu.

Ústavný súd už viackrát rozhodol (m. m. I. ÚS 34/98, I. ÚS 16/99, I. ÚS 21/99), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prietahy v konaní je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Preto ústavný súd o sťažnosti, ktorou je namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, koná iba za predpokladu, ak sťažovateľ preukáže, že využil označené právne prostriedky podľa zákona o štátnej správe súdov v spojení so zákonom o súdoch a sudcoch, alebo ak sa preukáže, že sťažovateľ túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Podľa názoru ústavného súdu sa podanie sťažnosti na prietahy v konaní podľa § 17 ods. 1 zákona o štátnej správe súdov v spojení s § 6 zákona o súdoch a sudcoch naďalej, aj po nadobudnutí účinnosti nového čl. 127 ústavy, zásadne považuje za účinný prostriedok ochrany takých základných práv, ktoré súvisia so základným právom na súdnu ochranu, ako aj so základným právom na konanie bez zbytočných prietahov (napr. IV. ÚS 153/03). Účinnosť takého právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými prietahmi v súdnom konaní potvrdzuje aj znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý vo viacerých ustanoveniach zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných prietahov a ustanovuje za také prietahy aj disciplinárnu zodpovednosť [§ 2 ods. 2, § 30 ods. 4, § 52 ods. 1, § 116 ods. 1 písm. b) a § 118 ods. 1 citovaného zákona].

Keďže zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu vyplýva, že sťažovateľ - ktorý je sám právnikom a ktorý je kvalifikovane právne zastúpený - sťažnosť na prietahy v konaní nepodal a ani netvrdí, že ju nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa, a existenciu takýchto dôvodov nemožno vyvodiť ani z obsahu jeho sťažnosti (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde), ústavný súd opierajúc sa o svoju stabilnú judikatúru (napr. IV. ÚS 44/03, II. ÚS 7/04, II. ÚS 107/04) dospel k záveru, že vzhľadom na okolnosti prípadu niet dôvodu predpokladať, že by využitie sťažnosti podľa § 17 a nasl. zákona o štátnej správe súdov (s účinnosťou od 1. apríla 2005 podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov) neumožnilo účinnú ochranu základného práva sťažovateľa priznaného mu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde bolo potrebné jeho sťažnosť odmietnuť aj z dôvodu neprípustnosti.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júna 2008